

Berättelsen om Moses frid över honom i Koranen del 2 av 4

Berättelsen om Mose (över honom vare frid) i Koranen 2-4

Mose återvänder till Egypten

Mose (över honom vare frid) gick med sin hustru med avsikt att återvända till Egypten. Under resan gick han vilse. Det var en kall vinternatt, och han slog sig ner mellan berg och dalar, i kyla, vinter, moln, mörker och dimma. Han försökte tända eld med sin tändsticka, som han brukade, men den gav varken gnista eller eld. Medan han var i detta tillstånd såg han en eld från sidan av berget Tur. Han glädde sig åt detta och berättade för sin hustru vad han hade sett. När han gick mot elden hörde han en röst som sade till honom: {Jag är Gud. Det finns ingen gud utom Jag. Så dyrka Mig} (Taha:14).

Sedan kom en andra kallelse som bad honom kasta sin stav, som han brukade stödja sig på under resan. När han kastade den förvandlades staven till en orm som rörde sig snabbt och oroligt. Mose blev skräckslagen och flydde utan att se sig tillbaka. Sedan kom en tredje kallelse som bad honom återvända till platsen han hade flytt från, och berättade för honom att det inte fanns något att frukta, att han var trygg i Guds beskydd. Sedan kom en fjärde kallelse som bad honom sticka in sin hand i sin klädnad, och den skulle komma ut vit utan sjukdom eller defekt.

Han blev lugnad: ingen rädsla, ingen skräck, utan han var i Guds skydd och vård.

Sedan kom en kallelse som berättade för honom att Gud hade gett honom dessa två mirakel som bevis på sanningen i hans budskap, för att han skulle använda dem som argument mot Farao och hans folk. Kallelsen innehöll också en befallning till Mose att gå till Farao och kalla honom till underkastelse inför Gud, världarnas Herre. Här mindes Mose den fiendskap som fanns mellan honom och Farao, och sade: {Herre, jag har dödat en av dem, och jag fruktar att de skall döda mig} (al-Qasas:33). Mose lydde sin Herres befallning och bad sin bror Aron att följa med honom, för att tillsammans kalla Farao till sanningen och till att rena sin dyrkan för Gud.

När Mose och Aron kom till Farao och framförde sin Herres budskap, förnekade Farao deras kallelse och vände sig bort från dem. Han gick längre än så: han sade till sina anhängare att det inte fanns någon gud utom honom! Hans folk mötte detta nonsens och denna galenskap med tystnad och underkastelse, som okunniga och fega brukar göra.

Samtalen mellan Mose och Farao

Mose svarade Farao: O Farao! Vår Herre och din Herre är Gud, den Ende, den Självtillräcklige, som gav varje skapelse dess form som passar den, och dess gestalt som gör att den kan uppnå sin nytta och sitt syfte. Han vägledde den till dess funktion som den skapades för, och gav den medel och förmågor för att uppfylla denna funktion.

Farao sade hotfullt till Mose: {Har du kommit till oss för att driva oss ut ur vårt land med din magi, Mose? * Vi skall komma till dig med magi som liknar din. Låt oss bestämma en tid mellan oss och dig} (Taha:57-85). Han föreslog en tävling, en offentlig utmaning, mitt i staden, så att alla invånare kunde se resultatet.

Mose accepterade förslaget. De kom överens om att mötas på högtidsdagen, när folket var lediga från arbete och kunde samlas. Farao rådfrågade sina rådgivare, och de föreslog att han skulle kalla på trollkarlar från alla städer under hans kontroll. Han lovade dem riklig belöning, hög ställning och god omsorg, om de kom till den bestämda platsen och tiden.

Trollkarlarna skyndade till Farao, som opportunisterna brukar göra. De sade till honom: Kommer du att belöna oss rikligt om vi besegrar Mose? Farao

svarade: Ja, ni får stor materiell belöning om ni besestrar honom. Dessutom kommer ni att bli nära mig och få min omsorg.

Trollkarlarna blev lugna och nöjda med den stora belöningen och den lovade ställningen. Dagen kom, och alla samlades. Faraos började tala till Mose: Är du inte den som vi uppfostrade i vårt hus, på vår bädd, som vi gav mat och kläder, och som vi välkomnade i många år? Och sedan, som tack, dödade du en av oss och förnekade vår välvilja? Mose svarade: Jag förnekar inte att jag gjorde det, men jag gjorde det innan Gud hedrade mig med uppenbarelse och uppdraget att bära Hans budskap. Dessutom visste jag inte att slaget jag gav den egyptiern skulle döda honom. Mitt syfte var att tillrättavisa honom och hindra honom från att förtrycka.

Bland anklagelserna som tyrannen riktade mot Mose och Aron fanns den gamla vanliga: att de bara kom med sin kallelse för att ta makten från honom och hans folk.

På tävlingsplatsen sade Faraos till Mose, fylld av ilska: Om du tar en gud vid sidan av mig, skall jag kasta dig i fängelse och göra dig till en varning för andra. Detta är min metod med alla som trotsar mig.

Men Mose brydde sig inte om hotet, utan bad Faraos att lägga fram bevis för sin påstådda gudomlighet. Trollkarlarna kastade sin magi, som Koranen beskriver som stor magi, som skrämde folket och förtrollade deras ögon. Men denna magi försvann snabbt när Mose kastade sin stav, som blev en stor orm. Den skrämde hela folkmassan och besegrade Faraos och hans folk. När trollkarlarna såg detta, insåg de att det Mose kom med var sanningen. De trodde på honom och föll ned i tillbedjan inför Gud, världarnas Herre. De gick från öppen utmaning till fullständig underkastelse inför sanningen, som bara en förhärdad kan förneka.

Faraos och hans folk blev rasande över trollkarlarnas tro. De hotade dem med död och anklagade dem för att ha lurat folket. Men trollkarlarna brydde sig inte om hoten. De blev ett lysande exempel för människor i alla tider på uppoffring för tron, på att stå fast mot tyranni med styrka och värdighet, på tålamod inför svårigheter, på att snabbt gå in på sanningen, och på att höja sig över livets lockelser.

När trollkarlarna såg sanningen lysa framför deras ögon, kunde de inte annat än att tala den öppet. De gick från att vara människor som sökte Faraos gunst och rikedom till att bli människor som övergav världen och dess vinster, som föraktade hot och skräck, och som uttalade sanningen inför den som de nyss hade svurit trohet till.

Mose lämnar Egypten

Efter segern över Farao och hans folk stannade Mose en tid och kallade dem till att dyrka Gud, den Ende, den Allsmäktige. Men som tyranner och arroganta brukar göra, lyssnade de inte. Mose och hans troende utsattes för olika former av plågor, tills den gudomliga befallningen kom att han skulle lämna Egypten med de troende till Levanten.

När den gudomliga befallningen kom, förberedde Mose sig för att lämna Egypten. Han gick med Israels barn mot Levanten. När Farao fick veta detta, samlade han sina soldater och skyndade efter Mose. När de nådde havets strand, delade sig havet framför Mose och hans folk, och vägen öppnades för dem att korsa havet. Farao och hans soldater följde dem för att fånga dem. Men Gud, i Sin stora makt och i Sin hämnd för Sina troende tjänare, lät havet sluta sig över dem och dränkte dem alla. När Farao insåg att han drunknade, erkände han Guds gudomlighet. Men svaret från Gud kom snabbt: det var för sent. Hans öde var bestämt, och han skulle bli en varning för dem som kommer efter bland de orättfärdiga, tyrannerna och de arroganta.